

Sygn. akt II CSK 670/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości D.
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo - akcyjnej
w upadłości likwidacyjnej w K.
przeciwko B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od B. K. na rzecz Syndyka masy upadłości D. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo - akcyjnej w upadłości likwidacyjnej w K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany B. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), oddalającego apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w K., którym to zasądzono od pozwanego na rzecz Syndyka masy upadłości D. Spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością Spółki komandytowo-akcyjnej w upadłości likwidacyjnej w K. bliżej oznaczoną kwotę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest przy tym wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa jest bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał, że na treść orzeczenia istotny wpływ miało „mylne i wybiórcze” zaaprobowanie przez Sąd II instancji stanowiska o braku wpływu obciążenia hipotecznego na wartość rynkową nieruchomości. Skarżący podniósł, że Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił wyższości stanowiska przyjętego przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 26 stycznia 2017 r., I CSK 54/16, w stosunku do niesprecyzowanej bliżej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „dotychczasowej linii orzeczniczej, doktryny i brzmienia § 38 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego”. Stanowisko skarżącego nie zostało wsparte odrębnymi motywami, a jedynie opatrzone odwołaniem się do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, opartej, jak wskazał skarżący, na „semantycznej analizie cytowanych wyżej podstaw prawnych, przy czym na pierwszy rzut oka widoczna jest wada orzeczenia Sądu Apelacyjnego przejawiająca się w nieprzeprowadzaniu dowodu z innego biegłego”.

Wstępnie wypada zauważyć, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz uzasadnienie skargi kasacyjnej stanowią niezależne elementy konstrukcyjne tego środka zaskarżenia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 oraz 398⁴ § 2 k.p.c.), toteż konieczne jest ich wyraźne wyodrębnienie (por. post. SN z: 10 stycznia 2001 r., V CZ 189/02 oraz 23 stycznia 2008 r., II PK 278/07). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma podstawowe znaczenie na etapie oceny dokonywanej w ramach przedsądu. Uzasadnienie takie powinno bowiem wyjaśniać, dlaczego przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy miałyby być skarga kasacyjna wywiedziona w sprawie, która została już rozpoznana i prawomocnie rozstrzygnięta przez Sądy powszechne. Z kolei uzasadnienie podstaw kasacyjnych służy innemu celowi, w postaci dokonania merytorycznej oceny zasadności skargi, co do której uprzednio stwierdzone już zostały podstawy do jej przyjęcia. Analiza tego uzasadnienia może być wprawdzie pomocna w rozważeniu, czy okoliczności sprawy świadczą o zaistnieniu skonkretyzowanych przez ustawodawcę przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednak zasadniczy cel wywodów strony skarżącej jest w tym przypadku ukierunkowany na wyjaśnienie zaistnienia takich naruszeń przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, które uzasadniają wnioski

skargi: o uchylenie zaskarżonego orzeczenia albo o jego uchylenie i stosowną do żądania strony zmianę.

Odesłanie przez skarżącego w niniejszej sprawie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie powoduje zmiany kryteriów oceny, a w szczególności obniżenia wymagań stawianych badaniu przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem przyczyną taką pozostaje nadal wymaganie, aby skarżący przedstawił argumentację świadczącą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a nie o zasadności poszczególnych zarzutów; wskazana ostatnio ocena mogłaby bowiem zostać dokonana dopiero w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Analiza „Uzasadnienia podstawy kasacyjnej”, przeprowadzona z perspektywy założeń i celu badania przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, prowadzi do wniosku, że zawarte w tym uzasadnieniu rozumowanie nie świadczy o oczywistej zasadności skargi. Motywy stanowiska Sądu Apelacyjnego są spójne i kompleksowo wyjaśniają ośnowę zapatrywania o przyjętym sposobie ustalenia wartości zbytych nieruchomości lokalowych, uznanym za właściwy w okolicznościach sprawy; walorów merytorycznych tego poglądu Sądu Apelacyjnego nie podważają wywody zawarte w skardze kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że w skardze kasacyjnej nie wykazano, by zachodziły przyczyny określone art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.